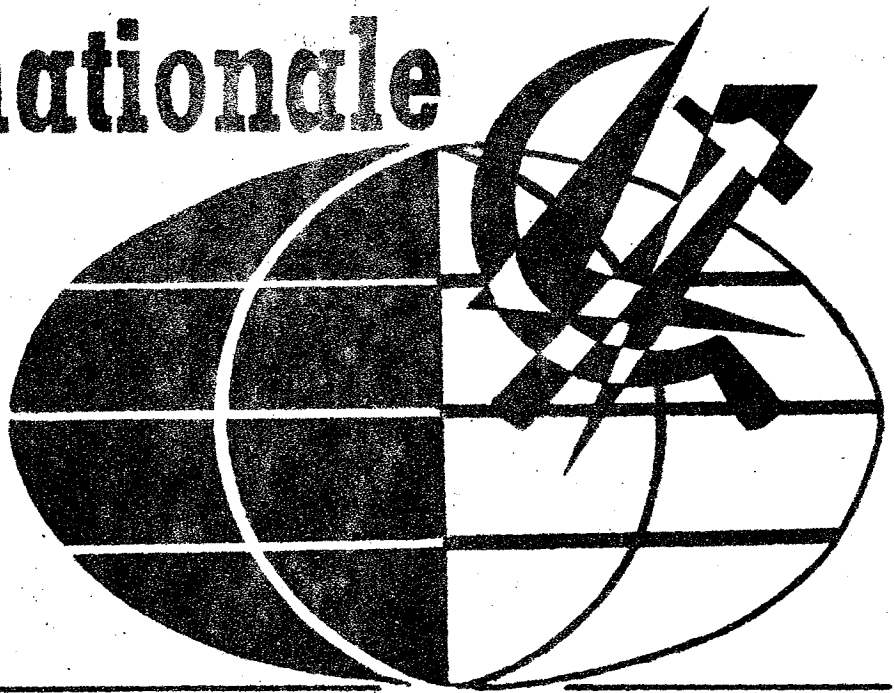

8/63

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

7e jaargang

Aug. 1963

Administratie; L. Flekker Tolstraat 123'''' Amsterdam-Zuid.

Gemeente Giro: Amsterdam F-7185 Abonnementenprijs f 4.5 per jaar.

DEZE MAAND.

Als belangrijkste politieke feit valt ongetwijfeld het kernstopverdrag tussen enerzijds de Sovjet-Unie en anderzijds de Ver. Staten en Engeland op te merken. Drie aspecten zouden we willen belichten. Allereerst het menselijk aspect. Het, vooral in verantwoordelijke wetenschappelijke kringen, maar ook in de vele anti-atoombewegingen der laatste jaren tot uiting gebrachte besef, dat er naast "Softenon-baby's" jaarlijks tienduizenden "atoom baby's" ter wereld gebracht worden.

D.W.Z. Jonge Levens, die, hetzij tijdens het groeiproces, hetzij kort na de geboorte sterven. Een vroegtijdige dood veroorzaakt door de zich reeds in de dampkring bevindende radioactiviteit, als gevolg van reeds genomen proeven. Aan een dergelijke verdere vergiftiging komt nu voorlopig een eind.

Militair-technisch schijnen beide partijen elkaar, met de keuze aan atoom-wapens en hun vervoersmogelijkheden in evenwicht te houden.

Lijft het derde politieke aspect. Uitgaande van de behoefte van het Amerikaanse imperialisme, zijn allesoverheersende machtspositie te behouden binnen een kapitalistische wereld, waar zij deze allereerst op economisch gebied dreigt te verliezen, gezien de nieuw-verschenen machtscentra als het E.E.G.-Europa en Japan, streeft het naar bevriezing van de nog aanwezige atoom-machtsverhouding, tot eigen voordeel. Terwijl anderzijds de Sovjet-burocratie door een zich ontwikkelende ideeënstrijd in het nauw gebracht, met de zichtbare behoefte, om, én voor bin enlands gebruik én naar buiten in het communistische kamp aan prestige te winnen, ook bereid was dit accoord nu te sluiten.

Het doorgaan van de Franse atoomproeven zet, gezien de ontsnappings clausule in het verdrag, echter alles op losse schroeven.

Het Russisch-Chinese conflict is een nader bewijs van de zich wijzigende krachtsverhoudingen in de wereld, zij het dan hier op ideologisch terrein en binnen het communistische kamp. De op bureaucratische wijze vervormde, in een ideologische krachtpatsersstijl gevoerde discussie, onderstreept op ernstige wijze het gebrek aan een Communistische Internationale, waarbinnen op normale democratisch-centralistische wijze zonder de economische macht van de Staat te hanteren, tussen partijen (secties) van één Internationale gediscussieerd wordt. Beide partijen munten uit in opportunisme en het elkaar daartussen door met waarheden om de oren slaan. B.v. roerden dezer dagen de Chinese Comm. partij met recht het ernstige probleem aan, van het in 1960 plotseling terugtrekken van alle Sovjet-hulp en technici, uit China. Dit berokkende de socialistische opbouw onberekenbare schade. Waarom dit echter pas dit jaar later gesteld?

Gaat het echter om de vraag van (atoom)oorlog of vrede, dan moeten we erkennen, zonder voor één der staatsburocratiën (Russisch of Chinese) stelling te nemen, dat ondanks de "trotskisten"-demagogie (het oude stalspook)! door Chroetsjev tegenover de Chinezen gehanteerd de Sovjet-burocratie in het totaal van deze, voor de Mensheid van levensbelang zijnde kwestie, een verantwoordelijke houding inneemt.

(zie verder achterpagina)

DE EUROPESE KONFERENTIE TE ALGIERS.

De van 15-19 Juni j.l. te Algiers gehouden konferentie voor hulp aan het Nieuwe Algerije heeft een nauwelijks te overschatten historische betekenis.

Het waren in 1905 de Russische arbeiders, die voor het eerst in de geschiedenis van het wereldproletariaat, tijdens een eerste stormloop tegen het Tsarisme, na een lange nacht van onderdrukking en uitbuiting, tot de vorming van Sowjets (arbeidersraden) overgingen, d.w.z. de kwalitatieve sprong maakten, vanuit een toestand van totale rechteloosheid naar de hoogste vorm van proletarische democratie.

Sindsdien heeft dit historische voorbeeld, dat de konkretisering van de geboorte der nieuwe socialistische maatschappij vormt, met wisselvallig succes, zich vele malen herhaald.

Na in 1917, in de Unie van Socialistische Sowjetrepublieken zijn definitieve historische bevestiging gevonden te hebben, herinneren we ons o.a. de Hongaarse Radenrepubliek van 1919 en de in 1956 opnieuw gevormde arbeidersraden tijdens de revolutionaire opstand van dat jaar, de Beierse Radenrepubliek van 1919 en de bewuste politieke heroriëntering bij het, zij het van bovenaf, lanceren van de Joegoslavische arbeidersraden in 1950, als middel van de Staat en Partij, zich dieper in het volk te verankeren, tegenover de blokkade en boycot van de Stalin-burokratie.

Na de verschrikkelijke stalinistische nacht waar, in het land van oorsprong nog slechts de naam Sowjet voortleeft, kondigt zich nu in de Koloniale Revolutie: konkreet in de Algerijnse-, de hergeboorte van de Arbeidersraden aan, daarmede enerzijds het universele karakter van deze grote sociale stap voorwaarts onderstrepend en anderzijds de socialistische inhoud van de Algerijnse Revolutie bevestigend.

Het is vooral vanwege deze socialistische oriëntering der Algerijnse Revolutie, dat een 150-tal afgevaardigden naar de Europese Hulp Konferentie te Algiers waren gekomen, hetgeen door de woordvoerder der Belgische delegatie o.m. als 't volgt werd uitgedrukt:

"De heroïsche strijd van het Algerijnse volk voor zijn onafhankelijkheid en zijn moedige strijd vandaag, voor een socialisme, dat zich op het democratisch zelfbestuur der arbeiders baseert, vervult ons met bewondering.

We geloven, dat het een plicht voor de Europese arbeidersbeweging is, een reële materieële bijdrage aan deze grootse strijd te leveren".

Met deze wil bezield zijn de afgevaardigden naar de konferentie dan ook aan het werk gegaan. Na op de eerste dag de begroetings-toespraken van een tiental delegaties, waaronder Spaanse republiekijnen en Portugezen, welke laatsten terecht wezen op het belangrijke werk, dat de Algerijnen verrichten voor de bevrijding van Portugal, te hebben aan-gehoord, werd op voorstel van een inmiddels gekozen presidium, de konferentie in werkkommissies opgedeeld.

Deze kommissies ontleenden hun namen aan de betreffende Algerijnse ministeries, zoals: Industrialisatie, energie en handel; Openbare gezondheid en Kinderzorg; Onderwijs; Landbouw; Voorlichting; Jeugd, Sport en Tourisme; Arbeid, Sociale zaken en Bercepsopleiding.

Nadat de gedelegeerden zich over de diverse kommissies verdeeld hadden, begaven ze zich naar de klasselokalen van een lyceum, dat

zich op het terrein van de Universiteit van Algiers bevindt, waar de konferentie ook gehouden en de deelnemers ondergebracht waren.

In iedere kommissie bevonden zich een of meer vertegenwoordigers van de betreffende Algerijnse ministeries die, na verkiezing van voorzitter en secretaris-notulist, de kommissie-leden welkom heette en een uiteenzetting gaf van de situatie.

Hij schetste de historische achtergrond van de nationale bevrijdingsstrijd, met de, na de onafhankelijkheid daaruit resulterende economische chaos, waarin de arbeiders en boeren om hieraan een einde te maken, spontaan begonnen de agrarische- en industrieële bedrijven over te nemen, te beheren en weer op gang te brengen.

Dit alles in een klimaat van politieke crises en met een maximum aan economische sabotage, die de vluchtende Fransen nog kans zagen aan te richten. Zoals het op uitgebreide schaal vernielen van openbare gebouwen, gemeentelijke administraties, scholen, bibliotheken en fabrieksinstallaties enz. Hierbij dan nog gevoegd de massieve uittocht van kapitaal en franse technici.

De konsekwenties waren o.a., dat een 2000 bedrijven hun kader kwijt raakten. 1.500.000 ha. grond kwamen "vacant", verlaten door hun eigenaars en bleven door de politieke crisis meerdere maanden braak liggen.

De noodzaak van een snelle reorganisatie van de gemeentelijke- en staatsadministratie stelde zich op dringende wijze. De vluchtelingenkampen van over de grenzen stortten hun inwoners, met niets dan het vege lijf over het vernielde land uit. Er ontstond een boerenexodus naar de steden. Het was in dit klimaat, dat de eerste pogingen tot arbeiders- en boerenbeheer van de bedrijven zich begonnen te realiseren, vooral in kooperatieve vormen.

Zo werd te Blida, een plaats ongeveer 50 km. ten zuiden van Algiers, de eerste door arbeiders en boeren beheerde kooperatie van meerdere landbouw- en industrieële bedrijven gesticht. Deze noemde zich naar de, door de franse parachutisten doodgemartelde Algemeen Secretaris van het Algerijnse Vakverbond "Aïsit Idir".

Voorts werden cement- en biscuitfabrieken weer op gang gebracht door de arbeiders, die weldra stelden zich de problemen van het ontbreken der technici en kapitaal, hetgeen tot gevde had, dat tot op dit moment bedrijven gesloten blijven, door het ontbreken van de geeigende technici.

B.v. bevinden zich te Oran glasfabrieken met 600 arbeiders.

Omdat deze frans bezit bleven, ondanks een arbeidersraad, werd de produktie niet hervat. De arbeiders ontvingen hun loon, door de verkoop van de bestaande voorraad glaswaren, zonder te werken. Het Ministerie van Industrialisatie greep in en maakte de arbeiders duidelijk dat zij niet konden doorgaan met verkopen zonder te produceren. Aangezochte Italiaanse glasexperts kwamen niet, omdat dezen in verbinding met de gevluchte voormalige franse eigenaars bleken te staan. Uiteindelijk kwam de productie op gang met de hulp van drie glasingenieurs uit Tsjecho-Slowakije.

Ook in Frankrijk bestelde tractoren kwamen niet aan of bleken bij aankomst onbruikbaar te zijn door sabotage. Met hulp van de Europese arbeidersbeweging zullen we in staat zijn al deze moeilijkheden te overwinnen, in een kortere tijd.

Wat deed de Algerijnse regering totdusverre aan deze situatie? Ze ging uit van twee principes: de bestaande economie op gang te brengen en de administratie van de staat en de gemeenten te reorganiseren. Dit tegen de achtergrond van ruim een miljoen doden,

Waaronder de besten enbekwaamsten, met een percentage van 80% anal-fabeten, is dit een geweldig zware taak. Verder wil zij voortgaan met een project, dat door de Fransen in 1960 met propagandistische oogmerken werd begonnen, n.l. het stichten van een zware industrie in Bône, dit alles maakt veel handen nodig en bestrijdt de werkloosheid.

Dan bestaan er ook plannen voor de stichting van een textielindustrie in Algerije niet bestaat, alsmede voor een kleding- en schoenenindustrie. Tegen het eind van 1963 zal er een tweejarenplan gepubliceerd worden, dat de stichting van een grondstoffen- en zware industrie beoogt.

Buiten het kapitaal, is het grootste probleem, dat van de technici. Voor hooggeschoolde technici, zoals ingenieurs, is de Algerijnse regering bereid 3000frs (ongeveer f2200 per maand) te betalen, daar deze ingenieurs van vitaal belang zijn voor het weer op gang brengen van bepaalde industriën en soms gehele bedrijven. (Zie voorbeeld glasindustrie) Voor hen die uit socialistische overtuiging komen, bestaat altijd de mogelijkheid een "teveel" aan salaris, tegen de achtergrond van de heersende soberheid en het loonplafond (ook voor ministers), in de kas van het Nationale Solidariteitsfonds te storten. Dit fonds beoogt kapitaal, o.a. van ingezamelde sieraden, trouwringen enz. afkomstig, naar die streken te doen vloeien, waar de grond arm is, de bevolking werkloos en het land vernield.

Scholing van Algerijnen op allerlei niveaus, door de Europese arbeidersorganisaties, zoals vakbonden, wordt opphoge prijs gesteld. vanzelfsprekend zouden deze de kosten moeten dragen.

Op medisch gebied heeft voor alles het Algerijnse platteland, wat tot taal door het koloniale stelsel verwaarloosd is, behoefte aan mobiele medische teams, ambulances met begeleidende doktoren en verpleegsters. Het gaat hier vooral om het bestrijden van besmettelijke ziekten zoals t.b.c. waarbij een rijdende doorlichtingsapparatuur een absolute noodzaak is. Ongelimiteerde behoefte aan doktoren en verpleegsters om voor de eerste maal in hun leven de plattelandsbevolking van geregelde medische hulp te voorzien.

Op onderwijsgebied vraagt men een duizendtal onderwijzers, 300 instructeurs, 200 leerkrachten voor het middelbaar onderwijs en een 60-tal hogere landbouw-onderwijskrachten; en dan mede tegen de achtergrond van de O.A.S.-vernietigingskampagne, geweldig veel materiaal voor scholen en schooluitrustingen (boeken in het Frans!)

Franseboeken, vraagt men zich onwillekeurig af? Ja, want het nieuwe onderwijsprogram van de Algerijnse staat gaat uit van een eenheidsschool- en -onderwijs voor geheel Algerije, met tweetalig onderwijs, n.l. Arabisch en Frans. De franse misdaden hebben het Algerijnse volk en zijn regering niet zover kunnen brengen dat het, met het imperialisme ook de franse cultuur zou verwerpen.

Integendeel, de directeur van het Centrum voor Documentatie, Studie en voorlichting van de Socialistische Sector, Lotfallah Soliman, zei tijdens de conferentie in een zeer treffende en dringende oproep om studiemateriaal, boeken en cultureel-technische hulp (micro-filmapparatuur, fotocopie- en andere uitrusting om het katalogiseren, sorteren en verspreiden mogelijk te maken) o.a.: "we hebben behoefte aan alles, we hebben geen angst voor de cultuur integendeel, de cultuur behoort aan het revolutionaire socialisme!"

Op het terrein van de landbouw is er naast een acute behoefte aan alle mogelijke agrarische experts, ook een meer op de toekomst gerichte behoefte, n.l. om de landbouw van Algerije van zijn koloniale karakter te bevrijden, welke grotendeels als grondstoffenleverancier op Frankrijk gericht was en nog is.

Het planmatig heroriënteren van de agrarische structuur, maakt echter zeer bekwame krachten nodig, die van beslissend belang voor het land zijn. De afzet van de landbouw-productie naar het buitenland is een ernstig probleem. Deze zal n.l. nog voor geruime tijd, de voornaamste bron van inkomsten voor Algerije vormen. Tijdens de conferentie werd de zeer goede gedachte geopperd, de socialistische koopratieve bewegingen van de verschillende landen, waar deze van betekenis zijn, (o.a. Nederland) hierbij in te schakelen. Tevens dacht men aan de oprichting van conserven-industrieën in Algerije, met financiële deelname van deze Europese koopraties. Hierdoor kan men ter plaatse lichte industrieën scheppen, de oogst verduurzamen en de werkloosheid bestrijden.

Een voorbeeld ter verduidelijking: Algerije is één van de grootste dadelproducenten, doch is niet in staat ze zelf te verduurzamen, dit gebeurt n.l. te Marseille in Frankrijk!

Als toekomstige bron van inkomsten is er verder nog de mogelijkheid het tourisme op grote schaal te organiseren. De Nationale Organisatie voor het Tourisme heeft daarvoor de beschikking o.a. over honderden villatjes en villa's langs de middellandse zee kust, die door hun voormalige eigenaars verlaten zijn. Dan is er nog de Algerijnse kunstnijverheid, ook hiervoor dient de verkoop georganiseerd te worden.

(wordt vervolgd.)

INDIA, ENGELAND EN DE VER. STATEN

De Indiase regering heeft de 23e Juli bekendgemaakt, dat met de luchtmacht van de Ver. Staten en die van Engeland een overeenkomst is gesloten over gezamenlijke opleidingsoefeningen in India. Onlangs was al bekendgemaakt, dat de V.S. India helpen bij het installeren van een radarnet en andere verbindingen langs de noordelijke grens met China. In de bekendmaking wordt tevens gezegd, dat besprekingen worden gevoerd over Russische hulp aan de Indiase luchtverdediging.

De Sowjet-Unie/luchtafweerraketten, zou/transportvliegtuigen, hefschroefvliegtuigen, mortieren, kanonnen en verbindingssuïtrusting hebben aangeboden. De Indiase luchtmacht bezit reeds enige Russische helikopters en zware transportvliegtuigen en er zijn reeds zes supersonische straaljagers geleverd, in afwachting van de oprichting van fabrieken in India, waarin dergelijke Mig-straaljagers zullen worden vervaardigd.

(N.R.C.- 23-7.)

RELIGIE EN DE KOUDE OORLOG.

Bij een sociologisch onderzoek, waar 1320 studenten uit de Amerikaanse staat Massachusetts bij betrokken waren, is naar voren gekomen, dat niet zozeer de voorkeur voor een politieke partij als wel de religieuze achtergrond samenhangt met de denkbeelden over politieke vraagstukken.

De Roomskatholieken onder de studenten waren verreweg het meest fel anti-Castro, anti-kommunistisch, anti-ontwapening en voor de bouw van schuilkelders. In volgorde van minder naar meer buigzaam volgen dan na de Roomskatholieken: Protestanten, Joden Unitarians (vrWzinnigen) en atheïsten(niet-gelovigen). Dit is dezelfde volgorde als die van minder naar meer feitenkennis over politieke kwesties.

DE CONFERENTIE DOET EEN PLECHTIG BEROEP OP DE
INTERNATIONALE OPINIE OM ALGEHELE STEUN AAN HET NIEUWE ALGERIJE

De delegaties van de verenigingen, de organisaties en de committees voor de hulp aan Algerije uit Duitsland, Engeland, Oostenrijk, België, Denemarken, Spanje (emigratie), Frankrijk, Griekenland, Holland, Ierland, Italië, Portugal (emigratie), en de waarnemers van de vakbonden uit heel Europa, verenigd op de conferentie in het universiteitscentrum van Ben Aknoun (Algiers) van 15 tot 19 juni 1963, hebben unaniem het volgende beroep op de Europese publieke opinie aangenomen.

PR EP

Na zeven jaar verschrikkelijke oorlog telt Algerije 250.000 wezen, 80.000 teruggekeerden van over de grenzen, duizenden verwoeste dorpen, 80 % analfabeten, hele gebieden zonder medische hulp, duizenden fabrieken beroofd van hun kaders, een gedesorganiseerde economie door het massale vertrek van de Europeanen.

Algerije heeft nodig onderwijzers, doktoren, industriële en agrarische specialisten, technici voor de beroepsopleiding, mensen die hun kennis volledig willen delen met het Algerijnse volk.

Algerije heeft nodig uitrusting en materiaal op elk gebied: tractoren, medische eenheden, meubelen, ambulances, sanitair materiaal, leermiddelen, boeken voor de bibliotheken.

Algerije heeft nodig voor haar kinderen, kleren en farmaceutische produkten.

Algerije heeft het nodig dat men zijn moeilijkheden, strevingen en idealen kent. Het is nodig dat men de volledige waarheid erover vertelt, zonder iets te verbloemen.

Nu de Algerijnse arbeiders hun bereidheid hebben verklaard hun bestemming in eigen hand te nemen en hebben verklaard die langs socialistische weg te bereiken, doen de 150 deelnemers van 10 landen, aanwezig op de Europese conferentie voor de niet-gouvernementele hulp aan Algerije, van 15 tot 19 juni 1963, een dringend beroep op de internationale opinie om steun te verlenen aan het nieuwe Algerije.

Wij richten ons speciaal tot de arbeidersorganisaties, de vakbonden, de jeugdbewegingen, de plaatselijke besturen, de boerenorganisaties, de intellectuele krachten, om met dit doel een snelle en doeltreffende actie op touw te zetten.

De heldhaftige strijd van het Algerijnse volk voor zijn onafhankelijkheid heeft de bewondering van de gehele wereld afgedwongen.

LEVE DE VRIENDSCHAP EN DE SOLIDARITEIT MET HET NIEUWE ALGERIJE !

PROGRESSIEVE MAATREGELEN IN PERZIË?

De massabetogingen die zich enige tijd geleden in Perzië hebben voorgedaan, zijn in de Westelijke pers op de van haar bekende, bewust verwarrende en leugenachtige wijze beschreven, als "reactionaire" betogingen tegen de "progressieve" maatregelen van de Sjah, de z.g. landhervorming.

Inderdaad zou de oppervlakkige waarnemer geneigd zijn deze maatregelen toe te juchten als een vestandige daad van een vorst die zijn tijd begrijpt en eerlijk bereidt is, het lot van de arme massa's in zijn land nu eindelijk te gaan verbeteren. En daarbij het risico neemt, zijn eigen klasse tegen zich in het harnas te jagen.

Diezelfde waarnemer zou zijn hoofd kunnen schudden over die achterlijke massa's, die liever in ellende blijven leven en hun vrouwen in staat van slavernij houden.

In werkelijkheid zijn de Iraanse massa's de straat op gegaan, niet om zich tegen de z.g. landhervorming te keren, maar omdat zij begrepen dat deze landhervorming een wassen neus is, immers de grond blijft het eigendom van de grootgrondbezitters.

En om tevens duidelijk te maken dat zij genoeg hebben van de dictatuur van een feodale bourgeoisie, die steunt op een corrupt leger en politieapparaat. Dat zij eindelijk een van het imperialisme onafhankelijk land willen, onafhankelijk van de Amerikaanse olie trusts, die de rijkdommen, welke mit de aarde gepompt worden in hun eigen zakken en in die van de Iraanse machthebbers, de Sjah inclusief doen verdwijnen.

Zeer zeker begrijpt de Sjah en met hem de Iraanse bourgeoisie hun tijd. Zij trachten op demagogische wijze de massa's zand in de ogen te strooien daar met hun klasseinstinct huneinde als uitzuigers voelen nadere, door de gehele revolutionaire ontwikkeling, die het Midden en Verre-Oosten beroert. De ontwikkelingen in Algerije zijn, mede voor hen een teken aan de wand.

Natuurlijk is het buiten kijf, dat de grootgrondbezitters, die een klein veertje hebben moeten laten, in de strijd tussen bourgeoisie en feodale adel, getracht hebben in troebel water te vissen, en bepaalde pauperlagen z.g. godsdienstige betogingen hebben laten houden. Het is niet moeilijk, in een land, waar de grote massa's te veel om te sterven en te weinig om te leven hebben, met wat geld en graan te strooien. Doch de werkelijke oorzaken van de massabetogingen, zijn de boven geschetste. Slechts de arbeiders en boerenmassa's zullen onder een goede revolutionaire leiding, de landhervormingen kunnen doorvoeren en de rijkdommen die nu nog besteed worden aan paleizen, kleren uit Parijs voor Farah Diba, of naar buitenlandse banken verdwijnen, eindelijk de hongerende bevolking van Iran ten goede laten komen.

A. v. D.

= 0 0 =

DE OORLOGSBEGROTING DER VERENIGDE STATEN - 1 JULI 1963

In totaal is voor het belastingjaar, dat op 1 juli is begonnen 55,4 miljard dollar voor "defensie" gevraagd, door president Kennedy. De 47.802 miljoen dollar, die reeds werden toegewezen, zijn bestemd voor de uitrusting van 2.600.000 militairen in actieve dienst, voor ongeveer 700 straalbommenwerpers, type B-52 en B-58 en verscheidene honderden toestellen van het type B-47, voor de bouw van ongeveer 1000 interkontinentale raketten, voor 41 Polaris-duikboten en ter behouding van een vloot van 872 schepen en 30.800 vliegtuigen

(Reuter)

= 6 =

BELGIË

Het "Actiecomité tegen Neo-kolonialisme en Fascisme"

(voormalig "Comité voor de vrede in Algerië")

heeft de volgende verklaring uitgegeven.

VERKLARING

De reden van bestaan van het C.V.A. heeft met de erkenning van de onafhankelijkheid van Algerië een einde genomen.

Van 1958 tot 1962 hebben ons duizendtal leden talrijke bewijzen gegeven van trouw en gehechtheid, wat het Comité in staat stelde druk te oefenen op de publieke opinie en op de overheden ter verdediging van de door alle progressistische krachten in België gewenste oplossing van het konflikt tussen Frankrijk en Algerië. Doordat ons land aan Frankrijk grenst en talrijke Algerijnse arbeiders bij ons bedrijvig zijn, had dit konflikt voor ons een bijzondere betekenis, het vormde nochtans een afzonderlijk geval in de wereldstrijd voor de vrijmaking van de koloniale landen. Het is dus wel duidelijk dat wantoestanden zoals die waartegen het Comité zich verzette nog steeds bestaan. Meest opvallend zijn de strijd van het Angolese volk en van de inlandse bevolkingen van Zuid-Afrika, maar ook in de Arabische wereld, waar oude feodale machten door allerlei neo-colonialistische krachten worden gesteund, zullen dergelijke toestanden nog ontstaan. Onder deze vorm is het colonialisme in staat opnieuw tot de aanval over te gaan -zelfs tegen Algerië- en het bedreigt de Cubaanse republiek.

Anderzijds heeft de decolonisatie de huidige herleving van fascistische bewegingen in Europa als gevolg. Deze bewegingen zijn een bestendig gevaar in Frankrijk. Ze hitsen de rassenhaat in Groot-Brittannië. De strijd tegen het Angolese volk maakt het Salazar-regime nog strenger, en spoort het aan tot nauwere samenwerking met het Spanje van Franco. Zelfs in België hebben de gebeurtenissen in Congo en Algerië ertoe bijgedragen, kleine fascistische groepen weer in activiteit te brengen.

Om deze redenen heeft de C.V.A. besloten de vorm aan te nemen van een nieuw Comité met ruimere doelen - die nochtans verbonden blijven met zijn vroegere stellingname voor de onafhankelijkheid van Algerië. Het zal zijn taak voortzetten onder de naam - "STRIJD-COMITE TEGEN HET NEO-KOLONIALISME EN HET FASCISME". De comité-leden zijn inderdaad de mening toegedaan dat de woorden anti-fascisme en anticolonialisme zo vaag zijn geworden, dat een nadere bepaling nodig is om de doeltreffendheid te behouden, die het vroegere werk van de C.V.A. kenmerkte. Daarom werd het begrip neo-kolonialisme ingevoerd, om de moderne vorm van het colonialisme aan te duiden, die de economische uitbuiting van de onontwikkelde landen poogt te verzekeren in spijt van de nu erkende onafhankelijkheid. Het spreekt vanzelf dat de actie van het Comité ook - en zelfs allereerst- de overblijfselen van het oude colonialisme zal beogen.

In de strijd tegen de regeringsvormen die in Spanje en Portugal heersen, en aangezien het gevaar van een instelling van gelijkaardige regeringsvormen in Frankrijk of in andere landen, dient de nadruk gelegd op de band tussen alle vormen van decolonisatie en de herleving of de bloei van het fascisme -wat het Comité ook zal onder-

scheiden van de zuiver verbale en al te traditionele vormen van het antifascisme.

Het "ACTIECOMITE TEGEN NEO-COLONIALISME EN FASCISME" heeft uw steun nodig. SLUIT AAN DOET UW VRIENDEN AANSLUITEN ! Stort uwe steun op giro Nr.7249.75 van Jean Godin, Eigenbrakel (met de melding : "Actiecomité tegen Neo-Kolonialisme en Fascisme") secr. Napoleonstraat 32, Eigenbrakel.

KENNEDY, EUROPA en de ARBEIDERSBEWEGING

K. Verbiest

Het team Kennedy

Wegens de ernstige problemen van de inter-imperialistische samenwerking, zag Kennedy zich genoopt zelf naar Europa te gaan, om via de as Bonn-Washington, het rammelende Atlantische - en Europeesw imperialistische bouwwerk te verstevigen, en ook de weg vrij te maken voor de onderhandelingen in Moskou over de stopzetting van de kernproeven.

Hij maakte die reis ondanks de ernstige crisis in de Verenigde Staten zelf, ten gevolge van de negerbeweging en ondanks de critiek van een sector der burgerlijke publieke opinie, die het zinloos en verkeerd achtte om met een aantal onsolide regeringen te gaan praten : Macmillan in een regeringscrisis, Adenauer die op aftreden staat, de zwakke italiaanse regering. Kennedy's tocht wierp enige resultaten af. De Amerikaanse president werd door het Duitse burger- en bureaucratendom ongekend enthousiast ontvangen, als de onmiskenbare opperleider van het wereldimperialisme, als de jonge dynamische figuur, die moet suggereren dat het kapitalisme nog een toekomst heeft.

Ongetwijfeld vormt Kennedy met zijn adviseurs, zijn brain-trust voor de "New Frontier" politiek, de meest intelligente leiding die het Amerikaanse imperialisme tot nog toe heeft weten op te brengen. Hij vertegenwoordigt het meest bewuste deel van de bourgeoisie, dat politiek verenigd is in de Noordelijke meerderheidsvleugel van de Democratische Partij, en gesteund wordt door een deel van de Republiekijnse Partij. Dit team heeft een veel ruimer en soepeler internationale oriëntering dan de regering Eisenhower-Dulles. Het heeft ook een veel breder binnenlandse basis, in die zin dat de bourgeoisieleiders van de Democratische Partij via de AFL-CIO bureaucratie, de grote massa van de vakbonden politiek in hun greep hebben en dat ook de negers uit het Noorden op die Partij stemmen. De democratische Partij teert nog steeds op het sociaal-reformistische prestige van Roosevelt's "New Deal", dat het Amerikaanse kapitalisme tij-

dens de grote crisis na 1929 voor een explosie heeft moeten behoeden. Deze regering is inderdaad in staat, meer dan enige voorganger of ander burgerlijke leiding, de niet geringe krachten van het Amerikaanse kapitalisme en in het algemeen de mogelijkheden die het wereldimperialisme in zijn neergang nog resten, te verenigen en zo doeltreffend mogelijk te gebruiken. Als zij daarin tekortschiet en faalt, dan ligt dat minder aan haar, dan aan de inwendige tegenstrijdigheden van het kapitalisme zelf, die steeds sterker aan het daglicht treden.

Zwakheden en tegenstrijdigheden van het Amerikaanse kapitalisme.

De politieke stabiliteit van het Amerikaanse burgerlijk bestel is allereerst gebaseerd op de langdurige relatieve economische stabiliteit van het hooggeïndustrialiseerde kapitalisme en van de exploitatiemogelijkheden in een groot deel van de wereld dat onder Amerikaanse heerschappij en invloed staat. De economische "Boom" is nu echter ten einde en de economische wereldheerschappij wordt ernstig ondermijnd.

We zien een permanent deficit op de betalingsbalans, een jarenlange industriële "overcapaciteit" (onderbezetting van de bedrijven wegens overproductie, naar kapitalistische maatstaven althans), inflatie, grote structurele werkeloosheid (onafhankelijk van seizoensfluctuaties) een geforceerde oorlogseconomie, die als kunstmatige economische stimulans uitgewerkt raakt; in het algemeen stagnatie.

Verder: ernstig binnenlands verzet tegen een aantal uiterst bescheiden voorstellen tot sociale wetgeving (die ver achter ligt bij de overigens ontoereikende Europese) waarmee de massa's een been toegeworpen moet worden, de koloniale revolutie in huis, de massale negerbeweging en het verschrikkelijk compromiterende verzet van de Zuidelijke bourgeoisie tegen een bescheiden neger-emancipatie, verzet tegen de als te duur beschouwde internationale hulp-programma's t.b.v. de koloniale bourgeoisie; onvermogen om -het enige redmiddel voor die bourgeoisie- een internationale arbeidsverdeling tot stand te brengen, te weten de ontwikkeling op betrekkelijk grote schaal, van lichte industrieën in de z.g. onderontwikkelde gebieden; een hoogst compromiterende binding aan een aantal uiterst reactionaire, corrupte en failliete burgerlijk-militaire regimens, die niet in staat en bereid zijn tot elementaire sociale en economische hervormingen; een koloniale revolutie die tot de voor het kapitalisme onontbeerlijke veranderingen geen tijd meer laat en het imperialisme steeds verder terugdringt.

Voorts: een snelle ontplooiing van de arbeidersstaten op alle gebied, met het perspectief van economische overvleugeling op niet al te lange termijn, van verscherping der economische concurrentie en van een toenemende binding tussen de arbeidersstaten en de koloniale revolutie.

Ten slotte: binnen het raam van deze voor het kapitalisme verslechterende wereldkrachtsverhoudingen, verscherpte inter-imperialistische tegenstellingen, tussen de Verenigde Staten en Europa, tussen de 6 E.E.G. en de 7 E.V.A., i.h.b. met Engeland, tussen Frankrijk en de rest van de E.E.G. enz. Tegenstellingen zo ernstig, dat alleen de

gemeenschappelijke vrees voor de wereldrevolutie ernstiger conflicten voorkomt.

Europa

Het is juist hier, in dit voor het Amerikaanse imperialisme onmisbare tweede bolwerk van het wereldkapitalisme, dat het zich absoluut geen ernstige tegenstellingen kan veroorloven. De Amerikaanse regering spant dan ook alle krachten in om een zekere nieuwe samenwerking, onder Amerikaanse leiding te realiseren. En daar steunt zij op de tegenstellingen van het kapitalisme zelf, die de gewenste stroomlijning, economisch, politiek en militair, objectief onmogelijk maken.

Economisch werd het nieuwe Europa van de grote trustconcentraties zo sterk, dat het nu in staat is internationaal het stagnerende Engelse en Amerikaanse kapitalisme een gevaarlijke concurrentie aan te doen; deze economische macht kan niet nalaten zich ook om te zetten in de behoefte aan een grotere politieke en militaire zelfstandigheid tegenover en naast de Verenigde Staten.

De Amerikaanse bourgeoisie, die de Europese klassebroeders direct na 1945 van de ondergang redde, eist nu begrijpelijkerwijs van dit economisch zo sterke Europa, een groter aandeel in de gemeenschappelijke politieke, militaire en economische lasten, die het zo lang grotendeels alleen heeft moeten dragen. Europa moet meer bijdragen aan de militaire uitgaven, aan de hulp voor de koloniale bourgeoisie en verder moet het Amerika tegemoet komen bij haar eigen economische problemen.

Washington probeert de bedreiging van een EEG met hoge tolmuren naar buiten op te vangen door een poging druk uit te oefenen in de richting van een uitbouw van de EEG tot een Atlantische Vrijhandelssector, via een opname van Engeland en andere landen van de "7" der Europese Vrijhandels Associatie (die nu met een versnelde tarievenverlaging druk uitoefent op de "6" om toegelaten te worden). Het is sterk te betwijfelen of dat zal lukken in Amerikaanse zin, nog afgezien van het verzet van bepaalde Amerikaanse kapitalistische kringen, tegen een verlaging van de Amerikaanse tolmuren (voorwaarde voor de Kennedy ronde).

Meer succes bereikt het Amerikaanse kapitalisme voorlopig langs de weg van de financieel-industriele penetratie van Europa, zeer belangrijk terrein voor Amerikaanse investeringen en oprichting van dochterbedrijven. Zo kunnen de tariefmuren van de EEG en het probleem der hoge Amerikaanse prijzen worden omzijd; met het extra voordeel, dat door deze kapitaalexport de Amerikaanse lonen kunnen worden gedrukt.

In het militaire vlak zijn de pogingen om tot een multilaterale Europees -Amerikaanse atoommacht onder Amerikaanse leiding te komen, op niets uitgelopen, allereerst door Frans, doch later ook door Engels verzet.

Frankrijk en De Gaulle

Zoals wij in een vroeger artikel reeds trachtten te analyseren, hebben

de inwendige tegenstrijdigheden van het Europese kapitalisme, de ongelijkmatige ontwikkeling van de verschillende sectoren van de Europese economie, de kapitalistische Europese éénwording zeer bemoeilijkt. Achterlijke - en soms kunstmatig in het leven gehouden economische sectoren komen, onder zware druk gezet, in beweging. Boeren, "middenstanders", kleine bedrijven, het proletariaat van verouderde bedrijfstakingen, allen die in de verdrukking raken, in het proces van de internationale Europese éénwording der trusts, roeren zich.

In Frankrijk, met zijn labiele klasseverhoudingen en langdurige koloniale oorlog, leidde dit mede tot de ontwikkeling van een bonapartistische halfdictatuur, die er nu op uit is, de politieke en economische leiding van Europa tegenover de Verenigde Staten te veroveren.

De Franse trusts kunnen de concurrentie met de Amerikaanse niet aan. Zij hebben de bescherming van EEG tarieven tegenover de buitenlandse wereld nodig om zich te kunnen ontplooiën. Verder wil de Franse regering Europa gebruiken voor de afzet der Franse landbouwprodukten. Bij het doordrijven van de eigen politiek-militaire lijn en de eng-continentele uitsluiting van Engeland enz. dwars tegen de Amerikaanse NAVO-politiek in, rekent het Franse bonapartisme er op, dat Washington en de 5 EEG partners geen represaillemaatregelen zullen nemen, aangezien anders de NAVO en de EEG verzwakt zouden worden. De Gaulle, de "onvervangbare", pleegt permanent chantage om het Franse kapitalisme een rol te laten spelen., die feitelijk boven zijn krachten ligt.

En hij heeft succes ook. Zozeer, dat de Sovjet-bureaucratie hem een tijdlang op uiterst opportunistische wijze vergaand ontzag, als de grote obstructie-pleger en verzwakker van de NAVO.

Het hoogtepunt van De Gaulles politiek was het pact Bonn-Parijs, doch direct daarop kwamen enkele zwakheden van De Gaulle's internationale positie aan het licht.

Hij vertegenwoordigde een minderheidstendens in het Europese kapitalisme, en is zelfs niet eens representatief voor het hele Franse kapitalisme. Men zou kunnen zeggen dat -Europees gesproken- zijn politiek min of meer ligt op het niveau van de Europese textiel-industrie, van de Franse landbouw en wellicht ook van de kolen-industrie.

De grote internationale trusts in Duitsland, Italië en Nederland b.v. wensen zich niet in een nauw, De Gaulle's Europa te laten opsluiten. Zij wensen de voordelen van de EEG te combineren met een internationale economische oriëntering en een politiek van goede samenwerking met het Amerikaanse imperialisme (wat economisch scherpe concurrentie niet uitsluit). Met de a.s. Kanselier Erhard kwam deze laatste tendens bij de Duitse bourgeoisie, de sterkste in Europa, naar voren.

Dit is de grondslag geweest, waarop Kennedy met een redelijke kans op succes naar Europa kon komen om te proberen de NAVO-eenheid te versterken en de nationalistische De Gaulle tendens in te dammen, om zodoende ook de handen vrij te krijgen voor de onderhandelingen in Moskou.

Kennedy in Duitsland

De Gaulle weigerde mi of meer Kennedy te ontvangen. In Duitsland daarentegen werd hij door Adenauer c.s. zeer hartelijk binnengehaald. De woorden die hij daar in het openbaar uitsprak, waren gericht aan de hele Europese bourgeoisie en gezien hun belang, zullen we proberen niet de vorm maar het wezen ervan kort weer te geven: Vertrouw liever op ons dan op pacts met de Gaulle; werk niet mee aan een verdere atoommachtversplintering (en steunt ons in Moskou); steunt onze internationale financiële en handelspolitiek, bedrijf geen nationaal kapitalistisch egoïsme, verruimt de E.F.G. tot Atlantische Vrijhandelzone; laat ons meeeten aan de rijke Europese tafel; steunt onze hulp aan de koloniale bourgeoisie, vooral nu door de voortdurende val van de grondstofprijzen, de economische toestand der onderontwikkelde gebieden ondanks alle hulpprogramma's, verslechterd is; weest niet bezorgd voor een uitverkoop van Uw (Duitse herenigings en Berlijn) belangen bij de moskouwe onderhandelingen.

In Berlijn liet Kennedy zich enigzins meeslepen ("ik ben Berlijner") wat sommige burgerlijke waarnemers deed vermoeden, dat hiermee de onderhandelingen over de kernstop ernstig bemoeilijkt zouden worden.

Over de moeilijke kwestie van de Duitse eenheid heette het dat er nu geen kans op is, doch dat er in de afgelopen jaren na de oorlog zoveel veranderd is dat er wellicht betere tijden zullen aanbreken. Een vaagheid die nietszeggend en ook gevaarlijk kan zijn.

Hallstein gaf voor een belangrijk deel van de Duitse bourgeoisie en een deel van het Europese kapitalisme antwoord op Kennedy's oproep: Ja, doch er moet een onderscheid gemaakt worden tussen de Europese eenheid en het DEELGENOOTSCHAP Verenigde-Staten-Europa, in Atlantisch verband.

De Duitse bourgeoisie kwam nader tot de Amerikaanse. De Duitse regering blijkt zelfs bereid - zij het onder zeer scherpe voorwaarden - "veiligheid" van Berlijn en "zelfbeschikkingrecht" van de Oost Duitsers - een N.A.V.O. - Warschau-pact nonagressie-overeenkomst te aanvaarden.

De Gaulle werd onder druk gezet en het pact Bonn-Parijs verzwakt. Men kan met enige vrijheid wlicht zeggen dat de tendens Kennedy-Erhard tot op zekere hoogte, het wereldkapitalisme op z'n sterkst voorstelt, expansief hoopvol, internationalistisch.

Terwijl het koppel De Gaulle-Adenauer meer het gezicht van het bedreigde kapitalisme is, met een kontinentaal-Europese oriëntering. Politiek een tendens tot reactionnair-autoritair samenballing, ten einde de onontkoombare verscherping van de klassestrijd, met alle repressiemiddelen tegemoet te kunnen treden.

Europese stagnatie

Het pact Bonn-Parijs liep vooruit op de toekomst-fase van de Europese kapitalistische neergang. We nemen reeds een toenemende tendens tot overproductie waar. Het eerst in de automobieliindustrie en de duurzame productiegoederen-sector. en dat ondanks de vergrote afzetmogelijkheden, de enorme intensivering der intereuropese handel. Wij wijzen in het voorbijgaan even op de recente Franse maatregelen, tegen de import van Italiaanse ijskasten.

De "boom" maakte de E.E.G. en de hele nieuwe Europese kapitalistische eenwording mogelijk (niet anderszins)! De voortgaande afvlakking van de noogconjunctuur, de intredende stagnatie (Duitsland vooraan op het vasteland) en de komende neergang zullen de inwendige kapitalistische

tegenstrijdigheden versterken en tot nieuwe maatregelen leiden ter afwenteling van de economische lasten ("bezuiniging") op de arbeidersklasse, tot maatregelen om de handen vrij te krijgen tegenover deze klasse, tot vermeerdering van de directe aanvallen op het levenspeil der massa en op de burgerlijke rechten.

Wat dat laatste betreft laten de wetten op de openbare "orde" in België en de anti-stakingswet in Frankrijk, als voorboden, niets aan duidelijkheid te wensen over. In Nederland belooft de nota van het planbureau (officieus program van de bourgeoisie) met zijn "beperkte ruimte" voor de arbeiders ook niet veel goeds.

Moskou.

Met dit Europa als achtergrond, gingen Harriman en Lord Hailham naar Moskou. We noteren hier voorlopig, dat het Amerikaanse imperialisme een laatste poging wil doen om een verdere kernmachtversnippering - d.i. een ondermijning van haarleidende positie te voorkomen, via een tijdelijk compromis met de Sovjet-Unie. Croetsev's. waren al enige tijd uit op een algemene wereldregeling met het Amerikaanse imperialisme, mede uit angst voor een zelfstandige Frans-Duitse atoommacht. De crisis in de verhouding tot China versterkt deze neiging nu. Hiermee is overigens in het geheel niet gezegd, dat de oprechte drang om de wereldvrede te bewaren hierbij geen rol speelt.

De Arbeidersbeweging.

Politiekstaat de Europese arbeidersbeweging ontwapend. De reformistische leiders collaboreren met het Europa van de trusts en komen in Engeland niet verder dan een emotioneel onduidelijk verzet tegen de E.E.G., zonder een klasse-alternatief.

De Communistische partijleidingen laten hun Europese politiek variëren tussen een uiterst opportunistische lofzang op de E.E.G. (Togliatti) en nietszeggende frases over absolute verarming, crises, enz.

Op zichzelf als klasse is het proletariaat echter niet ontwapend. Ondanks de nederlaag door de vestiging van het Gaullisme, is de klassekraacht intact gebleven. Een serie grote en kleine stakingen - de Belgische algemene staking, de Spaanse stakingen, de Duitse metaalstaking, de Fransemijnstaking, enz. - bewijst dat zij kan reageren op de aanvallen van de bourgeoisie en weet heen te breken door de kluisters der bureaucratistische apparaatspolitiek van hun officiële leidingen.

De zwakheid is, dat deze strijd niet politiek doeltreffend gekanaliseerd wordt. Het spreekt vanzelf dat men zich bij het ontwikkelen van een Europees klasseprogram niet kan verliezen in de conjuncturele gang van de interimperialistische spanningen, hoe scherp de tegenstellingen (geen steunen van De Gaulle tegen Washington) ook mogen zijn.

Dus: geen wereldregelingen met het Amerikaanse imperialisme zonder meer, tegenover andere "nog gevaarlijker" imperialisten, zoals De Gaulle-Adenauer; geen "diplomatie" en manoeuvres in de plaats van een klassepolitiek.

Dat wil geenszins zeggen dat de leiding van een arbeidersstaat niet het recht heeft om diplomatie te bedrijven en zelfs om vergaande compromissen met burgerlijke staten aant te gaan, mits de betekenis hiervan door de leidingen der communistische partijen aan de arbeidersbe-

weging wordt duidelijk gemaakt en de staatspolitiek van de Sovjet-Unie of de Chinese Volksrepubliek niet wordt opgedrongen aan de Communistische partijen van andere landen en de hele arbeidersbeweging.1).

De voornaamste leuze en tevens het kader waarin een Europees overgangsprogram dient te worden ontwikkeld is de Verenigde Socialistische Staten van Europa. Niets minder is voldoende om de dagelijkse strijd een perspectief te geven, uit het slop van nationale en Europese welvaartstaat"-illusies, en van nationale blikverenging.

Op korte termijn moet elke poging tot directe of indirecte loonsverlaging worden afgeweerd, met de eis van een Europees minimumloon (gelijk voor mannen, vrouwen en jongeren) bij een veertigjarige werkweek en vier weken betaalde vacantie. Dit loon moet worden gekoppeld aan de stijging van de kosten van levensonderhoud. Tegen het dreigende ontslag van grote aantallen arbeiders door opheffing van bedrijven, sluiting van mijnen, "modernisering" en automatisering, dient een glijdende urenschaal (verdeling van de beschikbare werkgelegenheid) en herscholing, de uitvoering van nieuwe industriële investeringenprogramma's in staatsbedrijven en het verbod op kapitaalvlucht geeist te worden.

Een verbod moet ook worden uitgevaardigd tegen de vrije uitwisseling van arbeidskrachten, behalve wanneer de arbeidersbeweging ter plaatse er geen bezwaar tegen heeft, en volledige werkgelegenheid, gelijke beloning en gelijke rechten gegarandeerd zijn.

Dit alles onder de controle van democratisch verkozen arbeiderscomité's in de bedrijven en uit de vakbonden, als voorwaarde om deze veroveringen te verwerkelijken.

Deze eisen moeten worden verbonden met de eis van socialisering van alle grote monopolistische en oligopolistische bedrijven, banken en im- en exportmaatschappijen (dus de buitenlandse handel), die door hun internationale vertakkingen zeer moeilijk door de arbeidersklasse uit één land gecontroleerd kunnen worden (dit als uitgangspunt), waarbij alles weer nauw verbonden is met de arbeiderscontrole in de bedrijven zelf waarvan Algerije nu zo'n inspirerend voorbeeld van geeft.

Nauw vervlochten als de sociaal-economische, de politieke en de militaire kanten van het nationale- en internationale kapitalisme zijn, moet de economische strijd verbonden worden met de strijd voor de onmiddellijke stopzetting der kernproeven waar ook ter wereld, voor de terugtrekking van alle buitenlandse troepen in Europa (in Oost en West), voor de opheffing van alle raketbases en de vernietiging van alle kernwapens, voor de uittreding uit en de ontbinding van de N.A.V.O., en voor éézijdige ontwapening in de respectievelijke N.A.V.O. landen.

Zo kan eerstinhoud gegeven worden aan een accoord over het stopzetten van de kernproeven, en aan non-agressie-overeenkomsten.

Voorwaarde voor deze strijd op de fronten in Europa is de samenbundeling van de klassekrachten, op elk terrein. Een eerste stap in deze richting zal kunnen zijn: een Europees vakbondscongres, waar alle bonden, ongeacht hun politieke richting, moeten worden uitgenodigd, om een Europees-actieprogramma op te stellen.

Arbeiders van Europa verenigt U tot de strijd voor een
Verenigd Socialistisch Europa van en voor de arbeidersklasse.

I.) Dit raakt het vraagstuk van Proletarische Staat en Partij en de Internationale. Wij kunnen in dit artikel hier niet nader op ingaan.

E. Verheijen.

DE NEW-LOOK VAN DE KATHOLIEKE KERK

De, sinds de Tweede Wereldoorlog versnelde revolutionaire ontwikkeling, heeft de oude machten ertoe gebracht naar andere middelen om te zien om hun belangen en zelfs hun bestaan als zodanig te kunnen bestendigen. We zien dit in de vorm van het neo-kolonialisme en in West-Europa in de z.g. medezeggenschap en verantwoordelijkheid van de arbeiders via hun massavakorganisaties voor de "nationale" en nu met de E.E.G. "Europese" belangen.

Ook de Rooms-Katholieke kerk heeft ingezien dat, wil zij haar macht over de geesten van miljoenen gelovigen handhaven, zij zich aan de veranderende wereld moet aanpassen.

Dit is althans de lijn van het deel van de kerkelijke bureaucratie, dat het meest intelligent is en sinds enkele jaren de dienst uitmaakt.

In deze zin moeten we de verkiezing van Paus Johannes de Driëntwintigste en na diens dood, die van Paulus de Zesde zien. Het is door de eeuwen heen de kracht (en ook de zwakte) van de Roomse kerk geweest zich aan te passen aan de steeds veranderende economisch-politieke en sociale wereldsituatie.

Zij heeft dit in de laatste eeuwen schoorvoetend gedaan, door b.v. pas in 1865 te erkennen dat de aarde om de zon draaide en geen platte schotel was.

Sindsdien heeft zij veel van haar dogma's moeten laten vallen, zoals o.a. het Schepingsverhaal, dat sinds Darwin's wetenschappelijke onderzoeken naar het rijk der fabelen is verwezen en dat men volgens de officiële leer (voor intellectuelen) slechts symbolisch moet opvatten.

Maar waar zij tot voor, historisch gezien korte tijd, haar macht vooral op filosofisch gebied moest verdedigen, wordt zij nu gedwongen, door de versnelde revolutionaire ontwikkeling zich ook op politiek en sociaal terrein aan te passen.

Door dit "aanpassen" tracht zij echter de grote massa's te misleiden en haar door de eeuwen heen gelijk blijvende belangen te handhaven.

Helaas is het zo, dat zelfs de leden van de niet-confessionële arbeidersbeweging en de leidingen van linkse stromingen in deze val trappen en het "liberale" masker voor het werkelijke gezicht houden van de Katholieke kerk. Maar dit masker valt snel, wanneer men de politiek t.a.v. Franco-Spanje, Sicilië, en Portugal beziet, welk laatst genoemd land, op dit moment, een afgrijpselijke oorlog voert in Angola, Mozambique, en Portugees Guinée.

De actie die de Katholieke kerk echter op dit moment voert, in nauwe samenwerking met het Amerikaanse imperialisme, in Zuid-Vietnam, tart elke beschrijving. Zij is daar n.l. met alle middelen bezig opgewelddadige wijze het land, via de Rooms-Katholieke Premier Ngo-Diem-Dhin, in bezit te krijgen.

Zij heeft b.v. de boerenbevolking uit bepaalde streken van het land, die tot de Katholieke kerk behoren, op slinkse wijze door middel van valse voorstellingen over betere levensomstandigheden, gedwongen een leger te vormen dat tegen het "communisme moet strijden

Zij vervolgt de Boudistische religie met alle middelen wat onlangs resulteerde in het zich als protest hiertegen levend laten verbranden van een Boudhistische priester van 76 jaar. De vervolging van dit geloof is een stuk religieus gecamoufleerde klassenstrijd, waar de overgrote meerderheid van de bevolking het Boudhisme belijdt.

Verder heeft zij het land overspoelt met allerlei kerkelijke organisaties die dienst doen als controlerende lichamen die alle levensgebieden beheersen. De Katholieke kerk behoort krachtens haar wezen tot de meest reaktionaire machten in de wereld. In Spanje en Portugal heeft zij zich reeds lang verbonden met het facisme, de "liberale manoeuvres" gedurende de recente stakingen in Spanje ten spijt.

Tijdens de Hongaarse revolutie van 1956 heeft zij getracht in troebel water te vissen en daarmee de Stalinistische

bureaucratie het argument van contra-revolutie in handen gespeeld, wat tegen daarbeiders die Sovjets vormden endie geen enkele behoefte hadden, de oude machthebbers weer in hun rechten te herstellen, gebruikt kon worden en dan ook is

We zeiden reeds dat de voortdurende aanpassing van de Katholieke kerk haar kracht maar tevens haar zwakte is.

Die zwakte komt hierin tot uiting dat zij door de steeds voortschrijdende ontwikkeling van de wetenschap en de sociale vooruitgang, verder in het nauw wordt gedreven en in wezen haar bestaans recht betwist wordt

Wang waar elke dag duidelijker wordt bewezen, dat het leven uit de materie is ontstaan, d.w.z. de materie primair is worden de ideologische fundamenten waarop de kerk en het geloof als zodanig rusten steeds verder ondergraven, tot op het moment dat zij verdwijnen zullen.

Een van haar wapens isnaareen woord van Marx, "DE TRADITIE DIE ALS EN ALP OP HET DENKVERMOGEN VAN DE MENS RUST .

DE HISTORISCHE ONTWIKKELING DRIJFT ECHTER ONWEERSTAANBAAR NAAR HET ONVERWERPEN VAN TRADITIES. Rome weet dit en poogt zich met alle middelen te handhaven, naar gelang plaats en tijd.

Het is echter de plicht van alle revolutionairen zich hiervan bewust te zijn of te worden en zich niet te laten misleiden door dit Janusgezicht.

A. van Deventer.

DE VOORTGAANDE DESTALINISATIE IN ITALIE

In l'Unita, het blad van de Italiaanse Comm. Partij troffen wij een boekbespreking aan die om meer dan één reden zeer interessant is.

Deze boekbespreking behandelt n.l. een in Rome uitgegeven verzameling geschriften uit de periode 1924-1926 van de hand van Boucharin, Stalin, Trozky, en Zinovjev. Het boek is getiteld "De Permanente Revolutie en het Socialisme in èen Land en bevat een deel van de discussies die in de bovengenoemde periode

WI NENGRE

Wai nengre

Te wi loekoe baka
foe si san ben pasa
w'e krepapi gwe
na ini a: "Frigiti"
Ma dini drai,
mi si a se
e masi kon tapoe a parwa
na ini weti skoema,
wan langa watra-ai,
mi gene na misrefi:
Wai nengre
Fa wi moesoe loekoe
na ini a spikri
foe historia, di blaka, blaka?

WIJ NEGERS

O, negers
Als wij terugblikken
om te zien wat er gebeurd is
krinpen wij
ineen: "Vergeet".
Maar toen ik mij omkeerde
zag ik de zee
voortstrompelen naar de mangrove-
wortels, in het witte
schuim
een langgerekte traan,
ik zuchtte in mij zelf: O, negers!
Hoe moeten zij kijken
in de spiegel van de geschiedenis,
die zwart is, zwart is?

Asjantenoë Sangodare

(UIT: Sranang Krioro Suriname-
Kinderen van Suriname.

Maandblad voor Surinamers in Nederland.

gevoerd zijn in de Sovjet-Unie.

Deze uitgave is daarom van zo groot belang, omdat, na een leugen en vervalsings campagne van tientallen jaren, althans een deel van de Europese arbeidersklasse zich een waarheidsgetrouw beeld kan vormen van de verschillen die na Lenin's dood zo'n hevige vorm aannamen en uitmondten in de verbanning van Trozky en diens door politieke noord veroorzaakte dood en in de verbureaucratisering van de eerste Arbeidersstaat. Dit had op

zijn beurt weer rampzalige gevolgen voor de gehele West-Europese en koloniale massa's. De West-Europese arbeidersklasse heeft door haar passieve houding na de Oct. revolutie, in objectieve zin bijgedragen tot het degeneratie proces van de S.U. Waarby de druk van het imperialisme ook een van de zwaarwegende factoren is geweest.

Met de dood van Stalin, heeft zich echter het politieke en sociale regeneratie proces van de S.U. ingezet en de verscheining van dit boek is daarvan één van de vele aspecten.

Zoals reeds gezegd bevat het boek rijk studiemateriaal, en zoals de boekbespreking verluidd: "Dit is geen vulgair anti-Sovjetboek, maar van grote betekenis voor juist begrip van het verleden" en wij voegen hieraan toe, van het heden en de toekomst.

Verder wordt melding gemaakt van de toon en de vormen die de ideologische discussie van Stalin en Boucharin tegen Trotzky hadden aangenomen en de boekbespreker vermeldt dat de samensteller van het boek wijst op de "tallose persoonlijke insinuaties", maar noch belangrijker is dat er vergelijkingen worden gemaakt met de toen ingenomen standpunten en de huidige realiteit van de opbouw van het socialisme in één land en de toestand en de posities van de Comm. Wereldbeweging. Wij hopen dat dit boek in vertaling spoedig in vele landen zal verschijnen, ter opklaring en verduidelijking van één der meest belangrijke perioden van de geschiedenis van de revolutionaire arbeidersbeweging en bij zal dragen tot de vorming van nieuwe revolutionaire kaders.

A.v.D.

"DE PERMANENTE REVOLUTIE EN HET SOCIALISME IN EEN LAND" 1924-1926.

Geschriften van N. Boucharin, J. Stalin, L.D. Trotzky, G. Zinovjef

Samengesteld door Giuliano Procacci, Uitg. Riutini Rome 1963.

WETSONTWERP OVER BURGERDIENSTPLICHT INGEDIEND

Bij de Tweede Kamer is een wetsontwerp (Noodwet arbeidsvoorziening) ingediend, dat een algemene dienstplicht mogelijk wil maken in geval van oorlog of andere buitengewone omstandigheden.

De regering vraagt om de volgende bevoegdheden:

1. het beëindigen en aangaan van arbeidsverhoudingen te beperken.
2. werknemers op hun verzoek in een bepaalde werkkring onmisbaar verklaren.
3. mannen zowel als vrouwen tot het verrichten van niet-militaire werkzaamheden te verplichten (burgerdienstplicht).
4. wettelijke beperkingen, o.m. ten aanzien van de arbeidsduur en en de veiligheid in en buiten de ondernemingen op te heffen.

De bepalingen van de wet zullen in geval van oorlog, oorlogsgevaar of daarmee verband houdende omstandigheden van kracht worden. Het gaat er ondermeer om: "aan de behoeften aan de voor de oorlogsproductie onmisbare krachten te voldoen".

Arbeiders van Nederland let op Uw zaak !

Kort Nieuws

Investerings in de Ver. Staten en in de U.S.S.R.

In Amerika is berekend, dat in 1959 de industriële investeringen in de Sovjet-Unie bijna 30 milliard dollar bedroegen, d.w.z. 70% meer dan in de Ver. Staten, waar iets meer dan 17,5 milliard dollar werd geïnvesteerd. (De situatie van dat jaar vertoonde precies het omgekeerde beeld van 1951.)

Ook op landbouwgebied was er een dergelijke ontwikkeling: in de Sovjet-Unie investeringen tot ruim 10 milliard dollar; in de Ver. St. bijna 5 milliard.

(Landelijk H.T.S.- Orgaan.)

Omzetten van de verschillende industrie-takken in Nederland.

(in mln. gld.)

	1961	1962
Metaalindustrie	11.100	11.600
Voedingsmiddelenind.	10.400	11.400
Chemische industrie	3.200	3.500
Textiel-industrie	2.900	2.900
Overige industriën	11.200	11.700
Totaal	38.800	41.100

Persfonds: F.G. te E. /1.--, H.C. te A. /1.--, J.F. te R. /1.--

Wereldkolenproductie in 1962 met 3% gestegen

De wereldkolenproductie is in 1962 met drie procent gestegen tot 2,1 milliard ton. Bijna de helft van alle sreenkolen t.w. 49,4 procent werd in de landen van het communistische blok gewonnen.

dit betekent, dat de situatie ten opzichte van de jaren voor de Tweede Wereldoorlog sterk is veranderd, het aandeel van de communistische landen in de wereldproductie bedroeg bijvoorbeeld in 1938 17,3 procent. Van de totale kolenproductie in 1962 werd in de Ver. Staten 19,1 procent gewonnen, in West-Europa 20,9 procent en in de overige landen 10,6 procent.

China heeft vorig jaar de meeste kolen geproduceerd, n.l. 515 mln ton. Daarna kwamen de Ver. Staten met 396 mln. ton, en de Sovjet-Unie met 378 mln. ton. In al deze landen is de productie ten opzichte van 1961 toegenomen.

In de landen van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal is de productie echter met 1,3 procent tot 227 mln. ton verminderd.

HET CHINA - SOVJET CONFLICT

De spanning tussen Moskou en Peking heeft met de verscherping van de wederzijdse openlijke aanvallen - die tot uiting komen in aantijgingen van "onverantwoordelijke ultra-linkse avonturiers" enerzijds en "conservatieve opportunisten" anderzijds - en met de afbreking van het gesprek in Moskou een crisis stadium bereikt. De verheugde speculaties in het burgerlijke kamp en de verwarring onder de communistische massa's in de wereld, hoeft overigens nog niet tot een negatieve waardering van deze crisis te leiden.

Gezien de inwendige tegenstrijdigheden van de Arbeidersstaten kan nu ontwikkeling, en het destalinisatie-proces niet anders dan via binnenlandse en internationale crises verlopen.

Litmaal moeten wij ons beperken tot een eenvoudige eerste stellingname. Een volgede keer komen wij er uitvoeriger op terug.

Om te beginnen dit: de Vierde Internationale identificeert zich met geen van de beide partijen. Elke positie van de leiding van een arbeidersstaat moet op zijn werkelijke betekenis worden onderzocht om daarna (al of niet kritisch) ondersteunt of bestreden te worden.

Om de hele reeks van wederzijdse aanvallen te kunnen beoordelen moeten zij eerst in het bredere verband van de ontwikkeling der S.U. en China beoordeeld worden.

De Sovjet-Unie is uit de nacht van het stalinisme omhooggerezen, op de basis van een fenomenale economische, technologische, wetenschappelijke en culturele ontwikkeling. In het kader van de sterk gewijzigde internationale krachtsverhoudingen maakte dit de permanente liberalisering van het regiem mogelijk en onvermijdelijk. Het destalinisatie-proces stuit echter telkens op de inwendige beperkingen van het bureaucraties apparaat. Toen de discussie onder de intellectuelen en kunstenaars vragen gingen opwerpen naar de aard en de oorzaken van de stalinistische periode probeerde de bureaucratie haar stop te zetten, omdat daarmee de verantwoordelijkheid van vele huidige leiders, en de bureaucratische beperkingen van het hele Croetsjewistische bestel in het geding zou komen.

De landbouw blijft de kwetsbare plek aangezien het platteland economisch gediscrimineerd wordt en de boeren pas al hun energie en liefde aan de kolchozen zullen geven (die ze nu aan hun privé lapjes grond geven), als ze werkelijk met de verantwoordelijkheid en leiding worden belast. Decentralisatie, marktverruiming en prijsverhoging geven hierbij geen wezenlijke oplossing. Het is steeds: enkele stappen voorwaarts en dan weer een stap achterwaarts.

Op het gebied van de buitenlandse politiek is de hoofdneiging nog: handhaven van de status-quo, plus economische wedijver met het kapitalisme die de uiteindelijke overwinning moet brengen. De werkelijke revolutionaire ontwikkeling in de wereld b.v. Cuba, verbindt zich evenwel met de Sovjet-Unie die in een totaal andere situatie komt te staan dan ten tijde van Stalin toen het verraden van revoluties (zelfs de eigen revolutie) normale praktijk was.

Wat de beperkingen ook mogen zijn, er is een permanente opgaande lijn. De Sovjet-Unie staat aan de kop van het destalinisatie-proces.

Vele Chinese punten van critiek- opportunisme, parlementarisme enz. - blijven zeer juist. De vraag is echter wat de Chinese leiding er in

de praktijk tegenover stelt.

China is een achterlijk land waarin de socialistische revolutie een enorme dynamiek heeft losgemaakt, (die echter nooit tot vormen van directe arbeiderscontrole is doorgestoten). De politieke leiders van de meer dan 600 miljoen Chinezen wilden op geforceerde wijze, en vol illusies proberen via de communes min of meer direct de communistische maatschappij bereiken en de medeleiding (op z'n minst) van de socialistische wereld en de koloniale revolutie veroveren.

Aan gezien de maatschappelijke basis ontbrak was het beoogde doel tot mislukking gedoemd. Temeer waar de Sovjet-Unie zijn steun grotendeels introk en de oogsten de laatste jaren zeer slecht waren.

Onvermijdelijk leidde dit tot bureaucratische verstrakking en rancunes tegen de Sovjet-Unie.

De internationale ambities verminderden niet. Krampachtig werden daartoe alle middelen gebruikt: de zeer bedenkelijke steun aan Albanië, de stalinistische vleugels van een aantal communistische partijen; de kwalijke aanvallen op Yougo-Slavië, de hoogst onverantwoordelijke onderschatting van het Amerikaanse imperialisme en van de verschrikkingen van een derde wereldoorlog, gekleurde rassen-demagogie, en nu een wilde provocatie van een soort breuk ter intimidatie van de Sovjet leiders.

De revolutionaire pretenties van de Chinese leiders komen daarbij in een merkwaardig daglicht te staan, als men ziet dat zij b.v. Soekarno c.s. vergaand steunen en voor het socialistisch Algerije bitter weinig gepresteerd hebben.

China maakt op dit moment een "stalinistische" periode door. Maar hoe hoog de golven van de meningsverschillen tussen de Arbeidersstaten ook zullen gaan, hoe groot de verwarring op ideologisch gebied in de communistische wereldbeweging ook moge zijn, de monolithische eenheid is verbroken, de discussie is geopend en zij is niet meer te stuiten of op geweldadige wijze te stoppen.

+++++

E. Verheijen.

Verkrijgbaar bij onze administratie
de volgende geschriften:

M. PABLO. De Vierde Internationale
wat zij is, wat zij wil. f0.50

Het Overgangsprogram, opnieuw uitgegeven. f0.50

+++++

W.M.

Onderstaande brief werd door ons gezonden aan de Peruaanse regering. Hogo Blanco is de leider van de arme Peruaanse boeren, die vooral door de strijd in de Conventionvallei grote bekendheid heeft gekregen. Hij bevindt zich op dit moment in ellendige toestand in de gevangenis en voor zijn leven moet worden gevreesd. Medische noch juridische bijstand werd hem tot dusver toegestaan. Het Cubaanse blad Bohemia, het Italiaanse blad "Nuova Generazione" en het Amerikaanse blad "The Militant" hebben in het recente verleden uitvoerige beschouwingen gewijdt aan de strijd van Blanco tegen de feodale grootgrondbezitters in de Andes. Slechts door een internationale solidariteitsactie kan de bevrijding van Blanco en Frias worden verkregen.

Wij hopen dat U ons protest zult willen ondersteunen.

Met kameraadschappelijke groeten,
namens de Nederl. Sectie van de
Vierde Internationale

L. Plekker.

Mw. L. Plekker
Tolstraat 123''''
Amsterdam-Zuid.

Amsterdam, 19 Juli 1963

Aan de regering van de Republiek PERU.

Het bestuur van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale heeft met verontwaardiging kennis genomen van de arrestatie van de boerenleider HUGO BLANCO. Ons bestuur acht de arrestatie en gevangenhouding van Hugo Blanco in strijd met de meest elementaire democratische rechten van de arme boerenmassa's in Uw land.

Door de arrestatie van Hugo Blanco zijn deze boerenmassa's beroofd van een van de belangrijkste leiders in de strijd tegen de parasitaire-feodale grootgrondbezitters.

Ook heeft de arrestatie van Ismaël Frias ons diep getroffen. Wij verzekeren U dat wij niets zullen nalaten de publieke opinie in ons land te mobiliseren om onze eis **VRIJLATING VAN BLANCO EN FRIAS KRACHT BIJ TE ZETTEN.**

Wij doen een dringend beroep op U niet voorbij te gaan aan dit protest en hopen dat U zult voorkomen, dat in de wereld de naam van Uw land Peru niet verbonden wordt met de kwalificatie **POLITIESTAAT.**

De strijd van de arme, ellendig onderdrukte boeren in Peru is niet te stuiten, zomin als dit mogelijk is in andere delen van Latyns-Amerika. De beschermers van het onrecht zullen op de mestvaalt van de geschiedenis geworpen worden.

Leve de arme boeren van Peru. Leve Hugo Blanco. Leve Ismaël Frias.

Het bestuur van de Nederlandse Sectie
van de Vierde Internationale.

Alhoewel de onmenselijke regeringen van Portugal en Zuid-Afrika nog steeds in het zadel zitten, erg vast is dat niet meer. Er begint zich op internationaal niveau steeds meer oppositie, van vooral zeer verheugende Afrikaanse zijde los te maken tegen de apartheids-politiek van Zuid-Afrika en het optreden van Portugal in Angola, Mozambique, en Portugees-Guinée.

Wij maken ons niet veel illusies over resoluties van de U.N.O. en haar Veiligheidsraad en zijn van mening, dat materiële hulp aan de voor hun vrijheid strijdende Afrikaanse massa's, in alle vormen veel meer zoden aan de dijk zet, is het toch van groot belang voor het wakker schudden van de publieke opinie, dat er eindelijk het zij nog maar bescheiden stappengenomen worden in de bovengenoemde lichamen, tot uitoefenen van druk, en het belangrijkste, het signaleren van wapenleveranties van verschillende kapitalistische landen aan Zuid-Afrika en, helaas, ook door Tsjecho-Slowakije waarmee het laatste geval weer eens de tegenstrijdige tendenzen van een bureaucratie van een Arbeidersstaat openbaart.

De Deense, Noorse en Zweedse arbeiders hebben evenwel hun solidariteit en klasse-plicht verstaan door te weigeren een Zuid-Afrikaans schip te lossen. Wanneer roepen het I.V.V.V. en de andere wereldvakverbonden op tot de algehele boycot van Zuid-Afrikaanse en Portugese waren af?

+++++

I N H O U D

pag. 1	Europese Conferentie in Algiers	L. Wessels
pag. 4	India, Engeland en de Ver. Staten	L. Wessels
pag. 5	Oproep van Algerijnse Conferentie aan Europese publieke opinie	
pag. 6	Progressieve maatregelen in Perzië?	A. van Deventer
pag. 7	België- Verklaring van Actie Comité tegen kolonialisme en facisme.	
pag. 8	Kennedy, Europa en de Arbeidersbeweging.	E. Verheijen
pag. 15	De New-Look van de Katholieke Kerk	A. van Deventer
pag. 16	De voortgaande destalinisatie in Italië (boekbespreking)	A. v. D.
pag. 19	Het China-Sovjet conflict	E. Verheijen.

+++++